

ſchela a humožnika woni pſchidu ſ nami wot jadneje tšchwé, wot Adama, a ſu togodla naſche bratschi, kotarychž my, ako ſami ſe, lubowaſch dejmy. Rowno ako my nêto tu ſluſchnoſcž mamy, ſami wot ſe ſchykno ſte wothobroſchiſch, a wo naſchu gluznoſcž ſe ſtaraſch, taſ dejmy tomu bliſchemu tež žyniſch.

Kaſ gluzne by my byli! gaby ja taſeju Božeju pſchikaſnu žynili, a ſe mjaſy ſobu lubowali, my by jedno wjaſole a nêbjaſte žyweſne juž tudy na ſemji hužywali! Wot teje luboſczi t tomu bliſchemu žomy nêt hiſczi wêzej groniſch.

Ev. Euf. 6, 36—42.

Togodla byžcjo ſmilne, ako tež waſch Woſchž ſmilny jo.

A nêbužcjo, ga wy tež nêbužoſcho bužone. Nêſaklinaiſcho, ga tež wy nêbužoſcho ſaklinane. Wodawaiſcho, ga bužo wam tež wodawane.

Dawaiſcho, ga wam bužo tež dawane. Mera dobra, naſchiſcžana a poſchêžona a hoſeſo bêžeza, bužo ſe do waſchogo klina dawawſch; pſcheto ſ teju ſameju mêru, ſ kotarejuž wy mêriſcho, bužo wam ſaſej mêrone.

Won žaſcho jim paſ pſchitownoſcž: Možo tež ſlêpy ſlêpego na drogu wjaſcž? Nêbužotej wonej hoboſ do jamy padnuſch?

Ten huſnik nêjo huſchej ſwojogo hužabnika; luždy paſ, kenz dopoſkiony jo, ten bužo ako jogo hužabnik.

Žo wizišch ty paſ woſtkonſ (proch) we twojogo bratſcha woze, a tu grêdu we twojom woze ty nêwizišch?

Ubo kaſ ty možoſch groniſch t twojomu bratſchoju: pſchiw-daj, bratſch, aby ja tebe ten woſtkonaſchſ t twojogo wofa huſchêgnuſ, a ty ſam nêwizišch tu grêdu we twojom woze? Ty pſchikodnik, huſchêgnu perwej tu grêdu ſ twojogo wofa, a tegdy bužoſch ſjawne wizeſch, kaſ by ten woſtkonaſchſ t twojogo bratſcha wofa huſchêgnuſ.

Dajſcho nam, l. p! ſ togo ſ. ewangelia groniſch:
Wot teje luboſczi t tomu bliſchemu,